

Dobro dete.

Bila je huda zima. Sneg je nadebelo pokrival zemljo. Skedenj, vrt in hiše — vse je bilo zasuto.

Hud čas je nastopil za vrabiče. Reveži niso mogli dobiti niti zrnja. Od gladu in mraza so žalostno čivkali in letali okrog hiš.

Marici, hčerki premožnih staršev, so se vrabiči zelo smilili. Nabirala je drobtinic, primešala nekoliko zrn in to posipala gladnim vrabcem.

Brat jo je pa karal: „Kaj prezebaš vedno zunaj? Pojdi v sobo, da se ne prehladiš.“

„Smilijo se mi lačni vrabci“, je odgovorila Marica. „Hočem jih nasititi.“

„Če jih še tako krmiš, vseh nikdar ne nakrmiš. Jih je preveč“, reče brat.

Marica pa odgovori: „Ko bi v vsaki hiši vsaj eden skrbel za te siromake, pa bi gotovo nikjer ne stradali.“

V. Žirov.

Idi, mrzla zima.

Idi, mrzla zima, idi,

Le poberi se od nas!

Vrni se pomlad cvetoča,

Leta najkrasnejši čas!

Vzbudi zopet maj se rajski,

Izpremeni v cvet nam svet;

Da iz prsi naših v gajih

Spev glasil se bode vnet.

Ptički radostno za nami

Pesmi bodo pevali,

In veselja glasi bodo

Do neba odmevali.

Slavko Slavič.

